

Έκτρωση. Μια χαμένη πατρότητα

Ορθοδοξία / Κοινωνικά θέματα

Βασίλειος Γκρίλλας, Θεολόγος, ΜΑ Θεολογίας

Την έκτρωση ενός εμβρύου η κοινωνία την χρεώνει πάντα στην γυναίκα. Με ευκολία το κατηγορητήριο μιας προγραμματισμένης εμβρυακής δολοφονίας απαγγέλλεται πάντα στο γυναικείο φύλο. Εν μέρει τούτο έχει μια βάση. Πρωτίστως, το έμβρυο κυοφορείται στην μήτρα της γυναίκας. Αυτή οφείλει να το προστατεύει άμεσα. Αυτός είναι ο ρόλος της γυναικείας φύσης και γι' αυτό συλλαμβάνει η γυναίκα.

Είναι λογικό, κάθε πράξη που βλάπτει την ακεραιότητα μιας κυοφορίας αυτεπάγγελτα κατηγορεί την γυναίκα. Επιπρόσθετα, στην ανθρώπινη συνείδηση κατέχει υψηλή θέση η έννοια της μητρότητας. Η μητρότητα είναι ταυτόσημη με την προστασία της ζωής και αυτό το μαρτυρεί όχι μόνο η ανθρώπινη πραγματικότητα, αλλά σύνολη η φύση. Το θηλυκό πάντα είναι ο άμεσος φορέας προστασίας της νέας ζωής. Ακόμα και το πιο αθώο θηλυκό πλάσμα, αν επιχειρήσει να πειράξει τα μικρά του, γίνεται άκρως επιθετικό για να τα προστατέψει. Η επιθετικότητα, η οποία διοχετεύεται από την μητρότητα για την προστασία της νέας ζωής, αποτελεί την πιο ακραία μορφή επίθεσης διαχρονικά.

Καμία επιθετικότητα δεν προσεγγίζει στο ελαχιστο την μάνα που προστατεύει το παιδί της. Όταν, λοιπόν, μια κυοφορούσα προβαίνει σε πράξη έκτρωσης ουσιαστικά κατά αφύσικο τρόπο ενεργεί αντίθετα προς την μητρότητα που φέρει. Εξ' αιτίας αυτού η γυναικεία φύση χρεώνεται το ισχυρό ράπισμα μιας δολοφονικής εκ προμελέτης πράξεως.

Αναρωτιέται όμως ο νους που βρίσκεται ο άνδρας σε μια τέτοια πράξη, τί ρόλο συντελεί και εν τέλει τι ευθύνη φέρει. Ένα παιδί στα σπλάχνα μιας γυναίκας δεν έρχεται από μόνο του και σαφώς δεν το φτιάχνει μια γυναίκα μόνη της. Υπάρχει και ένας άνδρας που κατά παράδοξο τρόπο είναι απών από κάθε έκτρωσης. Δεν τον αναζητά ποτέ κανείς! Παράλληλα, καταφέρνει να είναι απών από την ευθύνη της απόφασης, από κάθε κατηγορία που αφορά την έκτρωση και παραμένει απών από την ενοχή του αποτελέσματος. Η εμπειρία της κοινωνίας και το αποτέλεσμα των ερευνών καταγράφουν ότι ο άνδρας είναι σχετικά παρών σε μια έκτρωση, μέχρι την στιγμή που η γυναίκα θα βρεθεί στο χειρουργικό κρεβάτι. Από το σημείο αυτό και μετά ο άνδρας εξαφανίζεται. Ο ίδιος εξάλλου δεν διακινδυνεύει τίποτε. Δεν τον αφορά μήτε μια λάθος ιατρική πράξη που θα βλάψει το σώμα του και την δυνατότητα να προχωρήσει στην ζωή, μήτε πρόκειται να ακούσει το όποιο κατηγορητήριο της κοινωνίας, μήτε θα υποστεί την οδύνη της ανάρρωσης, μήτε θα πάρει την όποια μετα-εκτρωτική θεραπευτική αγωγή, μήτε θα σηκώσει το βάρος της ενοχής με ότι αυτό αποφέρει στο ψυχολογικό περιβάλλον του ανθρώπου. Μα το χειρότερο όλων: Ο άνδρας σε μια έκτρωση δεν θα νιώσει ότι αποχωρίζεται σάρκα από την σάρκα του, δεν θα νιώσει το βιασμό της ιατρικής λαβίδας να αποκόπτει και να αποσπά από τα σπλάχνα του έναν άνθρωπο ή ορθότερα το παιδί του...

Είναι αλήθεια, αλήθεια που ο σύγχρονος προοδευτικός άνθρωπος ντρέπεται να ομολογήσει, ότι οι εκτρώσεις έχουν αυξητική τάση γιατί οι άνδρες έπαψαν να είναι άνδρες. Στην θέση αυτή θα ήταν ηλιθιότητα να ταυτιστεί η απώλεια του ανδρισμού με την όποια σεξουαλική συμπεριφορά αντικρίζει κάποιος στην σύγχρονη κοινωνία. Στο θέμα των εκτρώσεων η θέση ότι οι άνδρες έπαψαν να είναι άνδρες πρέπει να μεταφράζεται ουσιαστικά, τονίζοντας ότι οι άνδρες έπαψαν να έχουν το ανδρικό σθένος ανάληψης ευθυνών για τις πράξεις τους.

Ο ανδρισμός στις μέρες μας ταυτίζεται με την σεξουαλική δραστηριότητα. Ωστόσο, τα στοιχεία που καθιστούν τον άνδρα ως άνδρα είναι διαφορετικά. Το πρώτο και κύριο στοιχείο που έχει απωλέσθη από την ανδρική φύση είναι η ακεραιότητα. Η ακεραιότητα της αξιοπιστίας, που τα παλιότερα χρόνια -τότε που ήμασταν οπισθοδρομικοί και υπανάπτυκτοι- ο λαός το έλεγε «μπέσα». Χάθηκε στον άνδρα η μπέσα, τερμάτισε η αξιοπιστία, απολύθηκε η ακεραιότητα. Με τις απώλειες όμως αυτές χάθηκε από την ανδρική φύση ένας εθιμικός κώδικας ανδρικής τιμής. Θα έλεγε με ευκολία κάποιος «Ε! και τι έγινε;» και σαφώς με απόλυτη ευκολία θα έβρισκε την απάντηση «άλλαξαν οι εποχές!».

Εύκολη απάντηση όντως, αλλά λανθασμένη κατά το ήμισυ. Όντως κάτι άλλαξε, αλλά όχι οι εποχές. Οι εποχές αλλάζουν, αλλά τις διαμορφώνει ο άνθρωπος με την

στάση της ζωής του. Αυτό που άλλαξε είναι η ανδρική φύση. Ο άνδρας στην φύση του είναι για να γεννά, για να προστατεύει την μητέρα των παιδιών του και τα ίδια του τα παιδιά, για να διασφαλίζει την ομαλή και απρόσκοπτη συνέχεια του ανθρώπινου είδους. Γι' αυτό και η ίδια η φύση έταξε την γυναίκα στον οίκο της και στην ανατροφή των παιδιών (ακόμα και στις μητριαρχικές κοινωνίες για να προλάβω τα ημιμαθή φεμινιστικά νέφη) και τον άνδρα τον κατέστησε κυνηγό της επιβίωσης του οίκου του. Σήμερα οι άνδρες μαρτυρούν ότι είναι θεματοφύλακες του οίκου τους μόνο στην επιτύμβια στήλη. Χιλιάδες σταυροί στα νεκροταφεία με περίτεχνα γράμματα μαρτυρούν «*Οίκος Τάδε*», και από κάτω η φωτογραφία του μακαρίτη άνδρα, που επέλεξε την αξιοπρέπεια της δικής του τελευταίας κατοικίας έχοντας όμως πετάξει ένα, δυο, τρία, -Θεός ξέρει!- έμβρυα παιδιά στα σκουπίδια. Έτσι γίναμε...

Στην έκτρωση ο άνδρας φέρει στο απόλυτο ίδια και ίσα την ευθύνη με την γυναίκα. Όσο ευθύνονται και οι δύο για την συλληφθείσα ζωή, το ίδιο και ομοίως ευθύνονται για την απώλεια της. Είναι ίσως σκληρό, αλλά όχι άδικο, να ισχυριστεί κάποιος ότι ενδεχομένως ο άντρας να έχει και λίγο μεγαλύτερη ευθύνη. Ο άνδρας από την φύση του είναι λιγότερο συναισθηματικός από την γυναίκα και είναι αρκετά πιο τεχνοκρατικός στην λήψη των αποφάσεων. Έτσι μας λέει η ψυχολογία και η γενετική για να προλάβω τις κακές γλώσσες. Ακόμα και η βιολογία και η χημεία έχουν συμπεράσματα για τον τρόπο λήψης αποφάσεων στα δύο φύλα. Στην βάση αυτή ο άνδρας οφείλει -πως και σε όλες τις περιπτώσεις- να είναι σθεναρός στις αποφάσεις του, αποτρέποντας κάθε σκέψη δολοφονίας ενός εμβρύου. Ο άνδρας τάχθηκε κυνηγός για να θρέψει τα παιδιά του, δεν μπορεί να γίνει επουδενί κυνηγός των παιδιών του. Υπό την λογική αυτή ίσως ο άνδρας ενώπιον μιας έκτρωσης είναι αυτός που θα πρέπει να χτυπηθεί περισσότερο γιατί δεν αποφάσισε ως άνδρας.

Είναι τραγικό οι περισσότερες εκτρώσεις να γίνονται επειδή ο άνδρας δεν θέλει το κυοφορούμενο παιδί. Είναι τραγικό γυναίκες να σέρνονται με το ζόρι σε εκτρώσεις από τους άνδρες τους, γιατί οι άνδρες που είχαν την ατυχία να βρεθούν στο δρόμο τους, δεν αναλαμβάνουν τις ευθύνες της πατρότητας. Είναι τραγικό οι άνδρες να μεγαλώνουν τους γιούς τους σε πλήρη κατεύθυνση για το πώς θα πλαγιάσουν με τις κοπέλες, αλλά και πως θα ξεφορτωθούν και την κοπέλα και το έμβρυο σε μια ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη. Είναι τραγικό πατεράδες να πληρώνουν εκτρώσεις και να οδηγούν κοπέλες εν αγνεία των γονέων τους σε χειρουργεία για έκτρωση, ώστε να λύσουν το πρόβλημα του απρόσεκτου «κανακάρη» τους. Του «κανακάρη» που «τί να κάνουμε, παιδί είναι και δεν έχει μυαλό!». Λυπάμαι αν θα γίνω δυσάρεστος, αλλά όταν ο κάθε κανακάρης έχει φτάσει στο σημείο να κάνει παιδιά, τότε ο ίδιος δεν λογίζεται παιδί. Αν ένα έμβρυο είναι υπόθεση ενηλίκου τότε ο κάθε «κανακάρης του μπαμπά» είναι ενήλικος με ευθύνη άνδρας.

Ο άνδρας υποτίμησε την πατρότητα και υπερτίμησε την μητρότητα για να απαλλαγεί από τις ευθύνες του. Έτσι φόρτωσε στην γυναίκα μεγαλύτερο φορτίο μητρότητας από αυτό που αντιστοιχεί στο ρόλο της και παράλληλα στέρησε από το παιδί την πατρότητα. Ωστόσο δεν είναι τυχαίο που η πατρότητα, αν και αφορά τον άνδρα, είναι γένους θηλυκού και ουσιαστικά όμοιο γένος με την μητρότητα. Στο παιδί είναι απαραίτητα στοιχεία ισοποσοτικά και τα δύο. Μάλιστα η πατρότητα είναι γένους θηλυκού διότι γεννά διαρκώς. Ο πατέρας πέρα από το ότι

είναι η αιτία της φυσικής γεννήσεως ενός παιδιού, δια της πατρότητας αναγεννά τον εαυτό του. Σύγχρονες μελέτες αποδεικνύουν ότι κάθε φορά που ο πατέρας συμβάλλει έμπρακτα στη διαμόρφωση της προσωπικότητας του παιδιού του ανακαλύπτει και ο ίδιος κομμάτια του δικού του εαυτού, άγνωστα μέχρι εκείνη τη στιγμή ή καλά κρυμμένα, αλλά σημαντικά και απαραίτητα και στη δική του ζωή. Αυτό τον οδηγεί στον επαναπροσδιορισμό της στάσης ζωής του στα νέα δεδομένα.

Ο άνδρας της εποχής μας παρακάμπτει μπροστά σε μια έκτρωση όλο αυτό το φάσμα ζωής και από γεννήτορας γίνεται φονιάς της ζωής. Καθίσταται ρυθμιστής θανάτου και όχι υπέρμαχος της ζωής. Ενεργεί την απώλεια και απενεργοποιεί την δημιουργία. Αντιστρέφει την φύση και υποστηρίζει το αφύσικο. Και αυτά όλα ζημιώνουν τον άνθρωπο, την ανθρώπινη φύση, το ον. Η απώλεια της πατρότητας μέσα από κάθε έκτρωση είναι η θανάτωση του ίδιου του πατέρα. Η απώλεια της πατρότητας αποτελεί συρρίκνωση της μητρότητας. Σε μια κοινωνία όμως που η πατρότητα απολύεται και εξ' αυτού η μητρότητα συρρικνώνεται, η δημιουργική ανθρώπινη δύναμη εκλείπει και μαζί της εκλείπει το όμορφο, το ωραίο και το ουσιαστικό.

Ζούμε σε μια κοινωνία που δεν γυρίζει πίσω να δει τις εμπειρίες του παρελθόντος. Στην αντίληψη της παιδικότητας κάποτε τα μωρά τα έφερνε ο πελαργός. Και η εικόνα ήταν όμορφη για την νέα ζωή που φτάνε στον κόσμο. Ο πελαργός, που οι αρχαίοι Έλληνες πίστευαν ότι είναι άνθρωπος μεταμορφωμένος. Ο πελαργός, που θεωρείται υπόδειγμα οικογενειακής ζωής και αποτελεί σύμβολο γονεϊκότητας, ευτυχίας, ευλογίας και καλοτυχίας.

Ε! Σας διαβεβαιώ ότι και στις μέρες μας τα μωρά τα φέρνει ο πελαργός. Μόνο που ανοίγει γρήγορα φτερά και πετάει πριν να μας αφήσει το μωρό... Αυτοί είναι οι άντρες της εποχής μας. Οι άντρες που εγκρίνουν εκτρώσεις.... μεταμφιεσμένοι πελαργοί που αποτυγχάνουν στην αποστολή τους ως άνδρες.

<https://bit.ly/33Zi1th>